

ERICH VON
DÄNIKEN

Zeii

nu ne-au părăsit
niciodată

MULT AȘTEPTATA CONTINUARE
A BESTSELLERULUI MONDIAL
AMINTIRI DESPRE VIITOR

Traducere din engleză de
Dragoș Tudor

Lifestyle

EDITOR:

Silviu Dragomir [ru oameni și cărți](#)

Vasile Dem. Zamfirescu

Magdalena Mărculescu

DIRECTOR:

Crina Drăghici

REDACTOR:

Ruxandra Tudor

DESIGN:

Alexe Popescu

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Gabriela Anghel

CORECTORI:

Cătălina Chiricheș

Cristina-Lucia Catană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
a României

VON DÄNIKEN, ERICH

Zeii nu ne-au părăsit niciodată /

Erich von Däniken; trad. din engleză de
Dragoș Tudor. - București:
Lifestyle Publishing, 2018

Conține bibliografie

ISBN 978-606-789-160-7

I. Tudor, Dragoș (trad.)

001

Titlul original: The Gods Never Left Us
Autor: Erich von Däniken

Copyright © 2017 Erich von Däniken.
Original English language edition
published by The Career Press, Inc. 12
Parish Drive, Wayne, NJ 07470, USA.

All rights reserved.

Copyright © Lifestyle Publishing, 2018
pentru prezenta ediție

Lifestyle Publishing face parte
din Grupul Editorial Trei

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90;
Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.lifestylepublishing.ro

ISBN 978-606-789-160-7

Cuprins

Introducere	Scrisoare către cititorii mei	7
Capitolul 1	Zeii nu ne-au părăsit niciodată	9
Capitolul 2	Contradicții?	25
Capitolul 3	Cine sunt ei? Cine suntem noi?	66
Capitolul 4	Cine ar avea regretabilă îndrăzneală...?	98
Capitolul 5	Ce urmează?	134
<i>Postfață</i>	160
<i>Note</i>	162

Introducere

Scrisoare către cititorii mei

Dragă cititorule,

În 1966, am scris prima mea carte, *Amintiri despre viitor*. În introducere am menționat că „Scrierea acestei cărți a necesitat curaj — aşa cum necesită și citirea ei. Din cauză că ipotezele și dovezile nu se potrivesc în mozaicul construit cu migală de înțelepciunea convențională, intelectualii o vor pune pe lista acelor cărți despre care este recomandat să nu vorbești“. De atunci, au trecut 50 de ani. Introducerea mea din acel moment rămâne valabilă. *Zeii nu ne-au părăsit niciodată* nu este în niciun caz un rezumat al cărților mele anterioare. Am făcut trimiteri la cărțile mele mai vechi în doar câteva capitulo, strict pentru ca cititorul să nu rămână cu nedumeriri.

Poate fi dovedit faptul că extratereștrii au vizitat Pământul cu milenii în urmă și că ne-au influențat înaintașii. Dar — și acesta este ultimul test al cunoașterii noastre — extratereștrii acționează și în prezent. Și situația ne privește pe toți. De ce fac aceștia ceea ce fac? Ce are de câștigat o specie extraterestră din faptul că ne observă pe noi mai mult decât câștigăm noi, care observăm niște furnici? De fapt, ce au dorit extratereștrii de-a lungul acestor milenii? Nu ne pot lăsa în pace? Și de ce nouă ne este atât de greu să acceptăm existența lor?

* Editura Lifestyle Publishing, București, 2011. (N. red.)

Respect pentru sunetul tău
Acesta este subiectul cărții de față. Pentru a crea contextul cuvenit subiectului principal, voi începe cu o povestioară ciudată. Povestea science-fiction care urmează poate demonstra cum au influențat extratereștrii umanitatea de la începutul existenței ei.

Cu multă căldură,
Al dumneavoastră,
Erich von Däniken

Capitolul 1

Zeii nu ne-au părăsit niciodată

„Aparițiile nu există!“ a bombănit sfidător Roger Favre. El a refuzat cu încăpătânare să accepte imposibilul chiar și când avea loc ceva evident straniu. Ceva nu mai era chiar în regulă. Oare mintea îi juca feste? Sau ochii? Era primul semn de Alzheimer? Sau poate doar afecțiunile obișnuite, care privesc persoanele ajunse la 70 de ani? Roger nu mai era sigur pe sine, dar nu dorea să discute cu nimeni despre asta. Poate că trebuia să mai renunțe la alcool? Să înceteze să mai fumeze? Sau poate că ar fi trebuit să facă precum recomandau toți cei care le știau pe toate: mai multă mișcare?

Roger Favre stătea în același fotoliu din care se uitase la televizor ani la rând. Un fotoliu masiv, dintr-o piele închisă la culoare, care avea o zonă bombată pentru susținerea gâtului, precum și cotiere largi pe ambele părți. Roger a fumat, a răsfoit ziarul și a așteptat să fie anunțat de Madelaine că masa era gata. Asta se întâmpla în fiecare dimineață de când se pensionase și nimic nu părea să poată strica aceste obiceiuri până când, ei bine, până când ceva nu a mai fost în regulă. Până când au început să apară aceste lumini.

Printre cunoscuți, Roger era văzut ca o persoană echilibrată. Unii ar fi zis că era chiar plăcătitor, alții, lipsit de humor, dar toți îi respectau cunoștințele din domeniul profesional. Roger fusese câțiva zeci de ani profesor de geometrie la liceul din oraș. În zonele în care se vorbea limba franceză, dascălii de liceu erau numiți „profesori“. *Monsieur le Professeur*. Dacă erau nedumeriri legate de măsurători sau de volume, iar asta

Reșe întâmplă des în orașul Geneva, foștii elevi erau bucuroși să îi ceară ajutorul. Roger avea un fiu de 46 de ani care lucra de 14 ani ca fizician la Consiliul European pentru Cercetare Nucleară (CERN). Acest fiu purta același prenume cu al tată-lui. De aceea soția lui Roger îl numea „mon petit Roger“. Micul meu Roger. Roger senior devenise de trei ori bunic prin Roger junior. Familia o ducea bine, iar el ar fi trebuit să se bucure de viața de pensionar fără a avea vreo grija. Astă dacă nu ar fi existat luminile intermitente și intruzive, care se materializau la intervale neregulate la nivelul picioarelor, lângă fotoliul din care privea la televizor. Pe soția lui Roger o chema Madelaine, dar el îi spunea „Didi“, numele de alint pe care îl folosea pentru că i se părea că Madelaine era ceva potrivit pentru o menajeră sau pentru o slujnică. Iar la fiecare câțiva ani, Roger cădea pradă câte unui capriciu. Madelaine numea asta „obsesiile lui“. Acestea veneau și dispăreau precum anotimpurile sau precum poftele pentru un anumit aliment, apărute ca din senin la femeile însărcinate. Într-un asemenea moment, a plantat cu mare entuziasm 30 de lăstari de palmier în grădină, astfel încât să-l facă să se simtă ca și cum ar fi fost într-o zonă din Pacificul de Sud. Iarna neașteptată de geroasă i-a transformat Pacificul de Sud în Alaska. Altă dată, el a susținut că orice cap de familie responsabil trebuie să se asigure că avea un generator de energie în casă. A achiziționat un motor diesel și a săpat ilegal o groapă în pivniță, pe care a izolat-o cu asfalt. Când a căzut curentul în tot cartierul, a apărut poliția. Polițiștii au vociferat că rezervorul lui încalcă legea și polua apa freatică. Trebuia golit imediat. Întreaga casă a mirosit a motorină câteva săptămâni. Un alt moment care merită menționat este cel cu tunelul. Avea nevoie de un tunel de evadare pe sub pământ, pentru a se salva pe el și pe cei dragi în caz de dezastru — a menționat Roger cu o figură extrem de serioasă. A săpat cu eroism vreme de douăsprezece săptămâni, folosind rângi, târnăcoape și lopeți, împreună cu ajutoarele tocmite și remunerate generos pentru a păstra tăcerea. Apoi apa freatică a invadat pivnița. Nu dintr-odată,

ci crescând zi de zi. De atunci, Didi a numit pivnița, în glumă, „Loch Ness“.

Oamenii considerau că Roger era amabil și săritor, doar că era și puțin excentric. Uneori. Iar acum intervenise povestea cu luminile ciudate de pe podea. Începuse să-și piardă cu totul orice reper?

Două săptămâni au fost pline de întâmplări ciudate. Roger și-a cumpărat ziarul de la chioșc, a băut câteva beri la Bar du Léman, iar când a ajuns acasă a salutat-o pe Didi, care era în bucătărie. Ca în fiecare seară, s-a aruncat în anticul lui fotoliu din piele și a așteptat ca Didi să îl cheme la cină. În vreme ce răsfoia ziarul, a remarcat o lumină intermitentă lângă piciorul stâng. Probabil era vreo reflexie de afară, pentru că a dispărut la fel de repede precum a apărut.

Apoi a reapărut. De două ori. De unde venea lumina? Roger a mers la fereastră, iar ochii lui au scrutat strada în sus și în jos, căutând faruri ale mașinilor, obiecte reflectorizante, copii care să se joace cu luminile, orice altceva care să nu fi fost acolo în serile precedente. Nu a observat nicio schimbare; în plus, era mijlocul lui martie, iar soarele coborâse deja sub linia orizontului.

Roger s-a întors nervos în fotoliu. Oare vedea lucruri care nu existau? Era ceva din mintea lui? Ochii îi jucau fește? Privea cu atenție pantofii. În acel moment, s-a întâmplat din nou. Un nod de culori s-a format deasupra vârfului piciorului său și s-a stabilizat sub forma unui dreptunghi. Roger și-a desculțat pantoful; culorile au rămas, plutind cam la 30 de centimetri deasupra podelei. Roger și-a pus pantoful la loc. Dreptunghiul de lumină a rămas neschimbat. Roger s-a îndreptat spre perete și a deschis toate întrerupătoarele. Luminile din cameră străluceau puternic. Roger a îngenunchat și a pipăit covorul, folosind ambele mâini. Între timp lumina ciudată s-a închis, aşa cum se stinge un ecran.

Roger a mers la bucătărie și i-a cerut lui Didi o lanternă. Ea știa întotdeauna unde se afla orice obiect.

Căută ceva în Loch Ness? a întrebat ea răutăcioasă.

— Prostii, a mințit el. Am scăpat o pastilă pe jos.

Roger a inspectat zidurile cu ajutorul lanternei, centimetru cu centimetru. Trebuia să fie ceva reflectorizant pe undeva. O bucată microscopică de sticlă? O bilă de sticlă? O ramă foto? Cureaua metalică a unui ceas? O cheie? Vreun fel de cutiuță lucioasă? O monedă? Un disc? Oare în nebunea? „Păstrează-ți calmul“, și-a spus el pentru a se liniști. „Voi rezolva această situație prin rigoare științifică.“

După cină a revenit la vechiul lui fotoliu din piele. Roger spera că apariția avea să revină. Cineva explică la televizor că „world wide web“ își are originea la CERN. Un anume domn Tim Berners-Lee dezvoltase „www“-ul în 1989 ca pe un produs secundar, prin care oamenii de știință să-și poată împărtăși rapid rezultatele studiilor. Roger se gândeau să-l sune pe Roger junior pentru a-i spune despre fantomele din casă. Numai că avea nevoie de dovezi dacă dorea să-și impresioneze fiul fizician. Ceva concret. Dar nu avea nimic. Începuseră reclamele la televizor. O companie își prezenta cel mai nou aparat de fotografiat. Aparat de fotografiat? Roger a pornit spre Didi. Aceasta stătea în camera de alături și se amuza pe seama unui serial comic tâmpitel.

— Didi, a întrerupt-o Roger. Ai idee unde este echipamentul meu fotografic vechi? Știi tu, geanta neagră cu Nikonul.

Didi a micșorat volumul.

— Pe cine vrei să fotografiezi în toiul nopții cu aparatul tău? Totul este digital în ziua de azi. Nici măcar nu se mai găsesc filme foto.

— Adică, le-ai aruncat?

— Am avut de gând, cu ceva ani în urmă. Dar am agățat cutia în debaraua din capătul scărilor. Scările spre Loch Ness.

— Mulțumesc, a exclamat Roger. Poate că vom reuși să vindem vechitura.

În cutie se aflau două aparate foto și câteva obiective. Calitate excepțională. Declanșator, setări, self-timer, totul era

în perfectă stare de funcționare. Singurul lucru care lipsea era filmul.

A doua zi, Roger a mers la magazinul foto din Rue du Mont-Blanc.

— Spune-mi, Jean-Claude, mai există filme foto de genul acesta? Se numeau Kodak?

— Le ținem aici. Ne aflăm în Geneva — n-ai idee ce apărate vechi preferă să folosească unii dintre trimișii Națiunilor Unite.

Cei doi au băut o cafea în camera din spate. Se știau de pe vremea școlii. Roger dorea să afle cum funcționa un aparat cu senzor de mișcare. Cum poate un aparat să facă poze doar atunci când se mișcă ceva?

— Știi aceste mufe, nu? Emit fascicule slabe și, imediat ce se mișcă ceva în încăpere, fascicul este oprit, iar semnalul este declanșat. Lumina continuă.

— Poate fi combinat un asemenea sistem cu un aparat foto? Focalizez obiectivul pe un anumit punct și activez auto-cronometrul. Va fi realizată fotografia când se schimbă lumina din încăpere?

În ziua următoare, Roger a așezat Nikonul pe un scaunel. Îl dotase cu film foarte sensibil de 400 ASA și îl conectase la senzorul de mișcare. Didi a întrebat nedumerită:

— Asta ce obsesie este? Nu avem nici gândaci de bucătărie, nici ploșnițe în dormitor.

— Vreau să aflu ceva, a îngăimat Roger, și chiar era adevarat. Aparatul meu este conectat la un detector de mișcare, care măsoară lumina din încăpere.

— Pentru ce? a întrebat Didi, mijind ochii.

— Uneori, am probleme. Lucrurile apar prea luminoase sau prea întunecate. Probabil că ar trebui să merg la un optician. Această instalație măsoară strălucirea.

Didi a cătinat din cap. *Dă-i pace, s-a gândit ea; va trece și această obsesie, precum celelalte.*

Două zile nu s-a întâmplat nimic. Nicio apariție prin casă. Când se așeza în fotoliu, Roger dezactiva detectorul de

mîscare și aparatul foto. Le așezase pe scaunul de lângă el. Era o nebunie. Niciun fel de lumină nu îl mai tachina. Apoi, în fine, în seara de 28 martie, scăpirile au reînceput. Roger a luat Nikonul, l-a pus la ochi și a apăsat declanșatorul de 36 de ori. Nu se putea folosi blițul, deoarece ar fi acoperit lumina de pe podea. Peste trei zile avea în mâna fotografiile și se bucura. Incredibil! De necrezut! Imaginele arătau clar și fără ambiguitate o pată care creștea într-o sferă de lumini. Apoi s-a format un cub, iar în final, un dreptunghi colorat, cu dungi. Pe măsură ce a făcut fotografiile, Roger a avut prezența de spirit să-și împingă și pantoful în cadru. Și acesta a fost recognoscibil în trei dintre fotografiile în care dreptunghiul de lumină apără poziționat deasupra vârfului pantofului.

— Roger, i-a spus la telefon fiului său. Ai un minut să-ți vezi bătrânul tată?

— Cam complicat în momentul asta. Avem aici mai mult de 60 de colegi din întreaga lume. N-ai idee ce discuții au loc. Și mai sunt și o mulțime de jurnaliști băgăreți.

— Ziarele sunt pline de lucruri despre niște particule elementare. Ce căutați?

— Bosonul Higgs. Of, tată! E prea lungă povestea ca să îi spun la telefon. Dar tu te prinzi repede. În 1964, fizicianul britanic Peter Higgs a lansat o teorie conform căreia particulele, inițial lipsite de masă, capătă masă interacționând cu aşa-numitul „câmp Higgs“. Aceste particule ar putea explica multe dacă le-am identifica.

— Cât de aproape sunteți de acel moment?

— Am pornit acceleratorul de particule în decembrie, apoi din nou în februarie anul acesta, iar acum inițiem cea de-a treia fază. Totul arată foarte promițător. Numai să nu întrebă de cantitatea de energie de care e nevoie! Aproape imposibil de înțeles pentru omul de pe stradă...

Roger senior știa asta. Acceleratorul Large Electron-Positron Collider (LEP) fusese pus în funcțiune la CERN încă din 1989. Când a devenit complet operațional, acest monstru înghițea până la 100 de GeV (gigaelectron-volti), energie

suficientă pentru zece orașe. Acum funcționa Large Hadron Collider (LHC), cel mai mare accelerator de particule din lume. Roger știa din ziare despre el. Tunelul circular avea diametrul de 27 de kilometri. Se afla exact sub granița dintre Franța și Elveția, lângă Geneva, la 60 de metri sub pământ, la doar câțiva kilometri de casa lui Roger. În acest inel — de fapt un tunel circular — 9 300 de magneti gigantici făceau astfel încât particulele elementare, care erau accelerate aproape de viteza luminii, să nu ajungă să se lovească de margini, ci să fie păstrate în mijlocul tubului, la viteze incredibile. CERN a fost finanțat de 21 de state și fiecare participant și-a trimis cei mai buni fizicieni la Geneva. Publicul a aflat rar ce se întâmpla cu adevărat la CERN. Nu din cauză că CERN avea restricții legate de secrete, ci mai degrabă de complexitatea subiectului. Fizica particulelor nu era aşa de populară și nici nu era ceva ce se putea explica în câteva cuvinte.

— Și când vă așteptați la o descoperire? l-a întrebat Roger senior pe Roger junior.

— Asta nu e ceva simplu de prezis. De fapt, ne așteptăm la ceva în următoarele săptămâni, dar e posibil orice: o revoluție sau un dezastru în fizica particulelor. Vei afla despre asta pe toate posturile de știri dacă vom avea succes în privința descoperirii.

— O singură întrebare scurtă, fiule, înainte să închizi, a spus Roger. Am auzit câteva zvonuri stupide. Ce faceți voi acolo este periculos? Am citit de curând că unii fizicieni au atenționat că puteți produce o minigaură neagră, care ar putea înghiță întreaga lume. În cele din urmă, întreaga presă se referă la chestiile lui Higgs ca la „particulele lui Dumnezeu“.

— Tată, chiar nu ai niciun motiv să te îngrijorezi. Eu și mulți dintre colegii mei ne-am făcut calculele. Nu poate apărea o gaură neagră de nicăieri. Ar fi nevoie de o energie de un milion de ori mai mare decât cea pe care o avem acum. Abia aștept să vin acasă, la masă, atunci când se va termina toată agitația de aici. Pa! Pup-o pe mama! Ne mai auzim!

Roger a pus telefonul mobil alături și a privit îngândurat la cele 36 de fotografii. A răsfoit pozele una după alta. Iar suspiciunea lui a început să crească. Avea vreo legătură dreptunghiul de lumină din camera lui cu experimentele realizate cu Large Hadron Collider? Se manifesta în casa lui ceva atât de nefiresc încât să trezească interesul fizicienilor de la CERN? Pentru că era neliniștit, Roger și-a dorit să-i telefoneze din nou fiului său, dar s-a gândit mai bine. Avea nevoie de dovezi mai multe, de imagini mai bune. Fotografiu dintr-un alt unghi.

Așa că Roger a obținut un set de filme Kodak foarte sensibile, tot ce avea Jean-Claude în stoc. Livingul s-a transformat într-un teren de vânătoare. Roger nu mai stătea în vechiul lui fotoliu din piele, ci se mișca pe covor într-un scaun mic cu roți, pe care îl achiziționase de la o casă pentru bătrâni. Avea camera agățată de gât, ca și cum ar fi stat la pândă. Ambele camere aveau filmul încărcat, iar el avea la dispoziție patru obiective diferite.

Didi a început să se îngrijoreze.

— Chiar pot să nu-mi explici despre ce e vorba? Te portă ca un om normal, dar îți cunosc privirea și impulsurile.

Roger a luat-o de-o parte și a încercat să-i explice ceva despre particula Higgs. I-a arătat cele 36 de fotografii.

Didi părea nervoasă. A întrebat nesigură:

— Și nu va exploda nimic? Nu ai niciun fel de substanțe chimice în casă?

— Nu, draga mea. Nici măcar o cutie de chibrituri.

Didi a țintuit podeaua cu privirea, apoi cele 36 de fotografii împrăștiate pe o măsuță.

— Trebuie să îi spunem băiatului, a zis ea pe un ton sfidător.

— Deja am făcut asta, a afirmat Roger. Fizicienii de la CERN sunt prinși toți într-un experiment extraordinar. Caută o particulă elementară inexistentă. Imediat ce agitația se va domoli, micul tău Roger va veni la cină.

În următoarele două săptămâni, lumina dreptunghiulară a apărut în diverse momente ale zilei. Roger a realizat fotografii

din toate unghurile: din față, din ambele părți, din spate și de sus, cu și fără luminile becurilor. Ce naiba...? Nu putea fi o particulă Higgs. În conformitate cu ceea ce știa, particula disparea la fel de rapid precum apărea. Se descompunea în alte particule elementare — se transforma. Roger citise despre asta. Prin urmare, aflase că bosonul Higgs corespunde unei excitații cuantice a câmpului Higgs — orice ar fi fost acela —, nu era ceva care rămânea suspendat în aer și permitea să fie fotografiat din toate pozițiile. Cu toate acestea, câmpul de lumină a existat. Roger putea să demonstreze clar precum lumina zilei, prin cele 234 de fotografii. Roger junior urma să aibă parte de o surpriză. Plin de încântare, Roger a așteptat telefonul de la fiul său.

Venise luna mai. Vreme frumoasă pe Lacul Geneva. Vârfurile înghețate ale Alpilor francezi străluceau în zare. Pe versantul sudic al unui deal, la 800 de metri distanță de pista aeroportului din Geneva, se aflau două generații ale familiei Favre, sub o umbră largă, lăsată de soare. Roger deschise prima sticlă de șampanie.

— Am reușit, a mărturisit cu mândrie Roger junior și a marcat momentul cu un râset. Tata, nimic din ceea ce vorbim nu trebuie să se afle. Am descoperit particula Higgs. Acum și pentru totdeauna. Este incredibil. Bătrânul Peter Higgs a fost și el aici. A plâns de fericire; ne-am strâns toți mâinile și am dansat în cerc. Un moment unic! Douăzeci și sase de fizicieni specializați în particule, purtându-se ca niște copii. Dar am decis să anunțăm public acest lucru peste câteva săptămâni. Rezultatele noastre trebuie documentate dincolo de orice suspiciune. Astfel încât jurnaliștii să le poată comunica.

— Felicitări! Sunteți minunați!

Didi a ridicat paharul în onoarea fiul ei.

— Suntem pe cale să devenim părinții unui câștigător al Premiului Nobel?

— Mamă, te lași pradă imaginăției. Suntem o echipă internațională extinsă. Meritele sunt ale lui Peter Higgs. El a calculat în avans existența particulei.